

– скороченню випадків корупції при укладенні державних контрактів шляхом посилення цілісності та підзвітності з боку українських органів державної влади;

– удосконаленню системи управління державними фінансами, у тому числі зменшенню надмірного витрачання державних коштів;

– зміцненню позиції України на міжнародному рівні завдяки виконанню міжнародних зобов'язань, особливо перед міжнародними торговими партнерами, донорами та кредиторами [6].

Список використаних джерел:

1. Вплив PROZORRO березень 2017. URL: http://cep.kse.org.ua/assets/img/articles/Prozorro_report_ua.pdf.

2. Інтеграція з ЄС в сферу державних закупівель. URL: https://tender.me.gov.ua/EDZFrontOffice/menu/uk/menu_eu_details/.

3. Пісьмаченко Л. М., Критенко О. О. Світовий досвід державного регулювання закупівель за бюджетні кошти. Вісник Академії митної служби України. Сер. : Державне управління. 2010. № 1. – С. 69–74.

4. Шатковський О., Яременко С. Коментарі до законодавства України про публічні закупівлі. Гармонізація системи державних закупівель в Україні зі стандартами ЄС : грудень 2016. К., 2016. 131 с.

5. Вплив PROZORRO березень 2017. URL: http://cep.kse.org.ua/assets/img/articles/Prozorro_report_ua.pdf.

6. Державні закупівлі: шість ключових кроків від ЄС. URL: <https://www.dzo.com.ua/news/1128-derjavni-zakupivli-shist-klyuchovih-urokiv-vid-es>.

Фіголь Людмила Євгенівна

Головний спеціаліст відділу культури та туризму

Чемеровецької селищної ради

ljudmila-figol@ukr.net

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКЛАДІВ КУЛЬТУРИ

Сфера культури відіграє особливу роль у розвитку українського суспільства, забезпечуючи створення, збереження, поширення і засвоєння загальнолюдських і національних духовно-культурних цінностей. Однак у продовж багатьох років фінансування культури здійснювалося за «залишковим» принципом, що призвело до погіршення фінансового стану

закладів культури і мистецтва, скорочення концертно-гастрольної діяльності театрів, розвалу мереж кінопрокату та книготоргівлі, закриття сільських клубів і бібліотек, руйнування пам'яток історії та культури тощо. Спроби реформування системи фінансування сфери культури за світовими стандартами, запровадження програмно-цільового методу планування видатків направлялися не на розвиток культури, а лише на виживання галузі і не призвели до суттєвих змін. Тому аналіз джерел фінансування сфери культури, визначення основних тенденцій та перспектив їх розвитку є надзвичайно актуальним питанням [1, С.64].

В Україні вже неодноразово робилися спроби щодо реформування сфери культури та системи її фінансування на зразок європейського стандарту, але вони не принесли відповідних результатів. Тому питання щодо удосконалення системи фінансування закладів культури залишається відкритим.

Функціонування та розвиток закладів культури не забезпечується на належному рівні, фінансування не відповідає нормам, а використання бюджетних коштів практично не відрізняється від того, яке було в радянські часи. Виходячи з зазначеного можна сказати, що оновлення системи фінансування закладів культури на сьогодні є актуальною задачею для держави.

Занепад мережі установ, організацій і закладів культури в Україні протягом останніх років, недостатність фінансування даної сфери, недосконалість структури й механізмів управління створюють проблеми не тільки в наданні послуг населенню в сфері культури відповідно до державних соціальних стандартів і норм якості таких послуг, але й у відродженні й розвитку народного й професійного мистецтва, мистецького аматорства, культури етносів України, забезпеченні інтенсивного розвитку національних культурних індустрій, вітчизняного виробництва культурних товарів і послуг. В Україні відзначена тенденція до поглиблення розриву між офіційною культурою й запитами та культурними потребами населення, слабка адаптованість діяльності закладів культури до ринкових умов господарювання, що негативно позначається на формуванні соціокультурного середовища.

Фінансування закладів культури, в країні залежить від багатьох факторів, а саме: рівня валового внутрішнього продукту, розмірів доходів населення, податкового законодавства країни, способу наповнення державного бюджету, проведення заходів на отримання грантів та ін. [2]].

Фінансування бюджетних установ культури здійснюється в певному порядку, який включає такі основні принципи: –дотримання режиму економії у витрачанні коштів бюджету; –суворе цільове використання бюджетних коштів; –дотримання правильності і своєчасності виділення асигнувань на утримання установи; –систематичний контроль з боку вищестоящих організацій і фінансових органів за діяльністю бюджетної установи. Загальні обсяги державного фінансування культури з місцевих бюджетів регулярно уточнюються для відшкодування додаткових витрат, викликаних зростанням цін, тарифів та ставок заробітної плати. Що стосується діяльності бюджетної установи, яка приносить дохід, то вона може здійснюватися відповідно до встановленого державою порядку надання платних послуг та відноситься до видів діяльності, передбачених установчими документами установи (статутом, положенням). Ціна на платні послуги повинна встановлюватися органом, що здійснює функції і повноваження засновника. Прибуток, отриманий в результаті такої діяльності, спрямовується на цілі діяльності установи [2].

Для забезпечення альтернативних джерел фінансування культури перед урядом стоїть завдання створення спеціалізованого Фонду, який би міг забезпечити альтернативні джерела фінансування, довгий час стоїть на порядку денному реформування культурної політики, однак досі не набуло практичної реалізації.

Принагідно зазначимо, що активізація реформ у сфері культури сприятиме ефективнішому вирішенню проблем реформування інших галузей та створить необхідне підґрунтя для об'єднання українського суспільства, а відтак сприятиме підвищенню його резистентності до гуманітарних чинників гібридної війни. Без загального реформування у сфері культури, якісного оновлення інституційної та правової бази державної культурної політики, швидких та ефективних змін у створенні нової моделі менеджменту та пошуку дієвих механізмів відповідного до сучасних потреб фінансування, культурна політика залишатиметься несистемною і такою, що потерпатиме від політичної кон'юнктури, не відповідатиме соціальному запиту українського суспільства, що динамічно розвивається. Одним з найважливіших напрямків таких реформ має стати і децентралізація культурної політики, що сприятиме подоланню нерівності у культурному розвитку регіонів країни, конструюванню української національної ідентичності, утвердженню європейського поступу нашої держави.

Список використаних джерел:

1. Дубок І. П. Джерела фінансування сфери культури в Україні та напрями їх розширення. Вісник НАДУ. 2015. №2. С.63-70
2. Стрільчук М.П. Поняття фінансового забезпечення закладів культури. URL: <http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/19771/1/74-76.pdf>

Халупняк Наталія Ярославівна

Головний спеціаліст відділу персоналу
та організаційної роботи головного управління
Пенсійного фонду України в Тернопільській області
Khalypnjak.n@gmail.com

ПИТАННЯ ВДОСКОНАЛЕННЯ КАДРОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ

Вдосконалення пенсійної системи постійно перебуває під пильною увагою громадськості та є одним з пріоритетних напрямів повсякденної роботи українського уряду. Необхідність змін у пенсійній системі країни констатується не тільки пересічними громадянами, вітчизняними фахівцями, урядовцями, але є вимогою міжнародних експертів та фінансових установ. Важливість реформування пенсійної системи полягає в тому, що вона виступає однією з центральних складових державних фінансів країни, які проходять останніми роками суттєві трансформації в контексті створення демократичної держави [5]. Перетворення, які відбуваються у пенсійній сфері, передбачають як законодавче та фінансове забезпечення, так і оптимізацію її кадрового складу.

Пенсійна реформа, як складова реформи державного управління, в контексті схваленої в 2015 році Президентом Стратегії сталого розвитку "Україна - 2020", передбачає створення професійного інституту державної служби, забезпечення її ефективності. Результатом має стати створення ефективної, прозорої, відкритої та гнучкої структури публічної адміністрації із застосуванням новітніх інформаційно-комунікативних технологій (е-урядування), яка здатна виробляти і реалізовувати цілісну державну політику, спрямовану на суспільний сталий розвиток і адекватне реагування на внутрішні та зовнішні вимоги.

Окрім цього, невід'ємною частиною пенсійної реформи є впровадження європейських стандартів функціонування органів Пенсійного фонду України. Використання сучасних інформаційних і